

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavlína Brzobohatého, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc., **o návrhu JUDr. Šárky Weberové, na obnovu řízení** věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. Spr 1161/1993,

t a k t o :

Návrh JUDr. Šárky Weberové ze dne 4. 3. 2019 na obnovu řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. Spr 1161/1993 **se** z důvodu podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, za přiměřeného použití § 283 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád),

z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 4. 3. 2019 podala navrhovatelka návrh na obnovu řízení. Jako důvod obnovy uvedla, že bylo v její věci bezprecedentně hrubě porušeno právo na spravedlivý proces, protože

- a. JUDr. Petr Beneš (tehdejší předseda Městského soudu v Praze) vystupoval v řízení jako kárný žalobce č. 1 a zároveň jako předseda kárného soudu, který jmenoval prvoinstanční kárné soudce;
- b. ve věci rozhodovala jako předsedkyně kárného senátu JUDr. Stanislava Píchová, proti které bylo v té době vedeno kárné řízení;
- c. kární soudci porušili princip rovnosti zbraní, neboť vyslechli deset svědků obžaloby, ale zamítli výslech všech čtrnácti svědků obhajoby pro nadbytečnost;
- d. kární soudci při úvahách o kárném opatření nezohlednili již dříve uložené sankce (snížení platu, odejmutí funkce předsedkyně senátu);
- e. JUDr. Jan Kolařík (tehdejší předseda Obvodního soudu pro Prahu 3) vystupoval v řízení jako kárný žalobce č. 2, svědek a „kárný soudce“, neboť před zahájením kárného řízení a následně i v jeho průběhu jí uložil výše uvedené sankce;
- f. JUDr. Jiří Novák (tehdejší ministr spravedlnosti) se připojil ke kárnému návrhu, přestože dříve podal z vlastní iniciativy kárný návrh na JUDr. Píchovou, předsedkyni kárného senátu

- g. JUDr. Jaroslav Látal jako předseda kárného senátu Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího zamítl námitku podjatosti proti JUDr. Píchové a taktéž zamítl námitku, že ministr spravedlnosti porušil presumpci nevinu;
- h. kární soudci obou instancí uložili nepřipustný exemplární trest.

[2] Výše uvedené rozvedla kárně obviněná značným množstvím přepisů.

[3] Kárně obviněná navrhl, aby kárný soud zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 1994, čj. Spr 1161/93-72, a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 1994, sp. zn. Ds 4/94.

[4] Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. SPR 1161/93 vyšlo najevo, že kárný návrh proti JUDr. Weberové byl podán předsedou Obvodního soudu pro Prahu 3 JUDr. Janem Kolaříkem dne 16. 9. 1993. Rozhodnutím kárného senátu Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 1994, čj. Spr 1161/93-72, byla JUDr. Weberová shledána vinnou a bylo jí uloženo kárné opatření spočívající v odvolání z funkce soudkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které kárný senát Vrchního soudu v Praze zamítl rozhodnutím ze dne 29. 6. 1994, sp. zn. Ds 4/94, jež nabylo právní moci dne 19. 9. 1994.

II. Posouzení věci kárným senátem

[5] Podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), „[v]e lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 může soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, státní zástupce nebo soudní exekutor podat návrh na obnovu kárného řízení“.

[6] Podle § 25 téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo *nevyplyvá-li z povahy věci něco jiného*, v kárném řízení se *přiměřeně* použijí ustanovení trestního řádu. K tomuto ustanovení se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07, v němž, mimo jiné, uvedl: „*To však neznamená, že kárné řízení je totéž jako řízení trestní; přiměřeným použitím je míněno, že ustanovení trestního řádu se použijí s přihlédnutím ke smyslu a podstatě kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.*“

[7] Podle § 277 trestního řádu, [s]končilo-li trestní stíhání vedené proti určité osobě *pravomocným rozsudkem, pravomocným trestním příkazem, pravomocným usnesením o zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o podmíněném zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o schválení narovnání nebo pravomocným usnesením o postoupení věci jinému orgánu, lze v trestním stíhání téže osoby pro týž skutek pokračovat, pokud nebylo takové rozhodnutí zrušeno v jiném předepsaném řízení, jen byla-li povolena obnova trestního řízení. Před povolením obnovy lze k zajištění důkazního materiálu a k zajištění osoby obviněného provádět vyšetřovací úkony jen v mezích ustanovení této hlavy.*

[8] Obnova řízení podle trestního řádu ve prospěch obviněného (tj. i odsouzeného) je možná bez časového omezení [viz § 279 písm. a) a b) *a contrario*]. V kárném řízení však časové omezení podání návrhu na obnovu řízení, bez ohledu na to, zda jde o návrh ve prospěch, anebo neprospěch kárně obviněného, existuje. Návrh lze účinně podat pouze ve lhůtě tří let od právní moci rozhodnutí kárného senátu. V takovém případě je nezbytné dříve, než by se kárný senát zabýval přiměřeným naplněním podmínek podle § 277 trestního řádu, zabývat se včasností podání návrhu. Jen je-li návrh podán včas, lze zkoumat (jsou-li i další procesní podmínky jeho věcné projednatelnosti splněny) jeho důvodnost.

[9] Právní moc rozhodnutí kárného senátu, jímž byla navrhovatelka zproštěna funkce soudce, nastala 19. 9. 1994. Návrh podaný dne 4. 3. 2019 je podán zjevně po uplynutí tříleté lhůty podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

[10] „Nová“ úprava kárného řízení podle zákona č. 7/2002 Sb. se použije na návrh navrhovatelky na obnovu řízení i v případě, že směřuje proti rozhodnutí v řízení, jež bylo vydáno před účinností zákona č. 7/2002 Sb. (v roce 1994). Je tomu tak proto, že návrh na obnovu řízení je návrhem na zahájení nového řízení podaným již za účinnosti zákona č. 7/2002 Sb. (viz jeho § 31 odst. 1 *a contrario*). Výslovnou úpravu, která by stanovila něco jiného, přechodná ustanovení zákona č. 7/2002 Sb. neobsahují. Ani důsledné uplatnění zásady retroaktivního použití zákona ve prospěch navrhovatelky na tomto závěru nic nemění, jelikož tříletá lhůta pro obnovu kárného řízení platila i podle dřívější právní úpravy a její běh se stejně jako nyní odvíjel od právní moci rozhodnutí kárného senátu (viz § 19 odst. 1 zákona č. 412/1991 Sb., o kárné odpovědnosti soudců).

[11] Opožděnost návrhu na obnovu řízení je nutným a zároveň dostatečným důvodem k zamítnutí návrhu. Kárný senát tedy takto rozhodl. S ohledem na důvod zamítnutí již nebylo na místě zkoumat naplnění případných dalších podmínek pro obnovu kárného řízení.

[12] Kárný senát rozhodl v neveřejném řízení za přiměřeného použití § 283 trestního řádu. Ustanovení § 286 odst. 2 věty první trestního řádu připouští, že zamítnout návrh z důvodů uvedených v § 283 písm. a) až c) může soud i v neveřejném zasedání. Zamítnutí návrhu z důvodů podle uvedených písmen se týká mimo jiné důvodu podle písm. c), tedy je-li obnova vyloučena podle § 279. Jedním z důvodů vyloučení obnovy v neprospěch obviněného podle tohoto paragrafu je důvod podle § 279 písm. b) trestního řádu, tedy že uplynula lhůta v délce jedné poloviny promlčecí doby trestného činu, o kterém se vedlo trestní stíhání. Jestliže § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. podmiňuje možnost vyhovět návrhu na obnovu řízení jeho včasností, a to bez ohledu na to, zda má jít o obnovu ve prospěch, anebo neprospěch obviněného, jde o situaci obdobnou zkoumání včasnosti obnovy v neprospěch podle § 279 písm. b) trestního řádu. V takovém případě není třeba, jsou-li skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení včasnosti návrhu na obnovu jasné a zřejmé již ze spisového materiálu, který má soud k dispozici, a není-li o nich důvodných pochyb, možno rozhodnout v neveřejném zasedání i o zamítnutí návrhu na obnovu kárného řízení pro jeho opožděnost. Přesně tak tomu bylo u navrhovatelky – o zjevné opožděnosti jejího návrhu nelze mít rozumných pochyb, jestliže právní moc návrhem napadeného původního rozhodnutí kárného senátu nastala téměř 25 let před podáním návrhu.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 28. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu